

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/78/2019
Identifikačné číslo spisu:	1515216725
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1515216725.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú E. A., zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, dieťa rodičov F. H. A., bývajúcej v G., I. XX, zastúpenej ANDELOVÁ & Co., s. r. o., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 10H a F. K. A., K., bývajúceho vo I. G., K. XX, zastúpeného JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, advokátom so sídlom v Bratislave, Šafárikovo námestie 2, za účasti Okresnej prokuratúry Bratislava V, so sídlom v Bratislave, Prokofievova 4, o návrhu otca na zníženie výživného, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 20 P 191/2015, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. septembra 2018, sp. zn. 11 CoP 81/2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. septembra 2018, sp. zn. 11 CoP 81/2018 ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo 17. októbra 2017, č. k. 20 P 191/2015-795 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Bratislava V na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 18. septembra 2018, sp. zn. 11 CoP 81/2018 ako vecne správny potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo 17. októbra 2017, č. k. 20 P 191/2015-795, ktorým súd prvej inštancie návrh otca na zníženie výživného zamietol. Súd nižšej inštancie vec právne posúdili podľa § 62, § 75 ods. 1 a § 78 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“) a konštatovali, že je v možnostiach a schopnostiach otca prispievať na výživu maloletej sumou 350 eur mesačne a na tvorbu úspor maloletej sumou 400 eur mesačne v zmysle rozsudku Okresného súdu Pezinok z 11. novembra 2013, č. k. 5 C 241/2011-362 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 25. februára 2014, sp. zn. 8 Co 26/2014. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý návrhu otca na zníženie výživného nevyhovel s poukazom na zistený skutkový stav, podľa ktorého príjem matky maloletej sa zvýšil o 250 eur, okruh jej vyživovacích povinností sa nezmenil, otcovi maloletej pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť voči maloletému synovi, jeho príjem sa znížil o 2 500 eur oproti príjmu v roku 2013. Otec maloletej bol vzhľadom na onkologické ochorenie dňa 27. februára 2014 uznaný invalidným s dátumom vzniku invalidity od 1. mája 2013, miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola určená

na 50 %. Bol mu priznaný invalidný dôchodok vo výške 508,80 eur mesačne. Pre nespôsobilosť vykonávať prácu v určenom pracovnom zaradení skončil pracovný pomer v Slovak Telekom, a.s. dohodou. U nového zamestnávateľa pracoval na úväzok 20 hodín týždenne. Súd nižšej inštancie pri rozhodovaní o návrhu otca na zníženie výživného zohľadnil aj zvýšenie nákladov maloletej v súvislosti s nástupom od 1. septembra 2016 na povinnú školskú dochádzku a rastúci vývoj životných nákladov. V súvislosti so zdravotným stavom otca maloletej konštatovali, že k zmene jeho zdravotného stavu nedošlo, bol bez liečby. Pretrvávajúcu povinnosť otca prispievať na tvorbu úspor maloletej sumou 400 eur súd prvej inštancie odôvodnil tým, že otec maloletej v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5 C 241/2011 o rozvod manželstva a úpravu pomerov k maloletej na čas po rozvode uviedol na pojednávaní 19. decembra 2011, že prácu môže nechať. Svoje vyjadrenie nepodmienil svojim zdravotným stavom. Bol si teda vedomý, že jeho majetkové pomery sú na takej úrovni, že sa môže vzdať dobre plateného pracovného miesta, aby sa mohol v čo najširšom rozsahu starať o maloletú. S uvedeným odôvodnením sa stotožnil aj odvolací súd vo svojom odôvodnení rozhodnutia.

2. Proti vyššie označenému rozsudku odvolacieho súdu podal otec maloletej (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 431 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) tvrdiac, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces malo spočívať v tom, že súdy nižšej inštancie dospeli na základe vykonaného dokazovania k absolútne nesprávnym a neudržateľným záverom, vôbec neprihliadli na ním uvádzané skutočnosti a skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo vyhodnotili tendenčne a účelovo v jeho neprospech. Dovolateľ považuje oba napadnuté rozsudky za nesprávne, nespravodlivé a vydané v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, ako aj pravidlami na určovanie výživného podľa zákona o rodine. Pri rozhodovaní o výživnom v celkovej sume 750 eur mesačne pozostávajúceho zo sumy 350 eur mesačne na bežné výživné a sumy 400 eur mesačne na tvorbu úspor vychádzali súdy z príjmov otca, ktoré dosahoval v priebehu rozvodového konania v období rokov 2012 - 2013, kedy pracoval ako projektový manažér v spoločnosti Slovak Telekom, a. s. Zmena zamestnania bola u neho odôvodnená objektívnym zhoršením jeho zdravotného stavu v roku 2014 a následnou priznanou invaliditou. Listinnými dôkazmi bolo preukázané, že u otca došlo k poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 50 %, čím sa objektívne a preukázateľne znížili jeho majetkové pomery a možnosť zabezpečenia príjmov, čo je jednoznačne okolnosťou, na ktorú bolo potrebné prihliadnuť pri posudzovaní výšky výživného. Tvrdenie súdov nižšej inštancie, že u neho nedošlo k zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie súčasne určeného výživného v celkovej sume 750 eur mesačne je v úplnom rozpore s objektívne zisteným skutkovým stavom, keďže preukázateľné príjmy otca tvoria sumu približne 700 eur mesačne. Ďalšou okolnosťou, ktorá spôsobila zmenu pomerov na strane otca je aj vznik ďalšej vyživovacej povinnosti k maloletému synovi, ktorý sa mu narodil zo vzťahu s jeho súčasnou partnerkou. Apelovanie na zodpovednosť otca na plnenie jeho vyživovacej povinnosti na obe deti rovnako možno podľa dovolateľa vyhodnotiť ako neprípustné zasahovanie do práva otca na rodinný život. Je objektívne nemožné, aby otec plnil vyživovaciu povinnosť voči obom deťom rovnako, keď v zmysle súdnych rozhodnutí je zaviazaný platiť nadpriemerne vysoké výživné na maloletú dcéru, ktoré dokonca prevyšuje jeho reálne príjmy. Ako absolútne neodôvodnené sa javí tvrdenie súdov, že sa otec snaží zneprehľadniť svoje príjmy, pričom súdy nijakým konkrétnym spôsobom neuviedli, aké ďalšie neoficiálne príjmy otec má dosahovať, z akej činnosti tieto príjmy majú pochádzať, a v akej majú byť výške. Je neprípustné, aby konajúce súdy prijali záver o tom, že je v majetkových možnostiach otca prispievať na výživné v doterajšej výške, bez dôkazov a len na základe domnienok o „neoficiálnych“ príjmoch. Konajúce súdy ďalej nesprávne vyhodnotili a posúdili proporionalitu medzi oprávnenými potrebami maloletej a zárobkovými možnosťami a majetkovými pomermi oboch rodičov. Otec trvá na tom, že celkové náklady na maloletú dcéru predstavujú mesačne sumu približne 150 eur. V súvislosti so sumou výživného, ktorá je určená na tvorbu úspor, ktorú súdy uložili platiť otcovi vo výške 400 eur s prihliadnutím na jeho vtedajšie dosahované príjmy otec uviedol, že vzhľadom na zníženú schopnosť otca dosahovať príjmy nemožno považovať túto povinnosť za odôvodnenú potrebu maloletej a je tu daný jednoznačný dôvod na zrušenie takejto povinnosti zo strany súdu. Vzhľadom na uvedené má otec za to, že konajúce súdy vyložili a aplikovali príslušné právne predpisy svojvoľne, čím porušili právo otca na

spravodlivý súdny proces. V nadväznosti na vyššie uvedené otec maloletej ďalej zdôraznil, že právne posúdenie veci vykonané zo strany súdov nižšej inštancie, najmä čo sa týka zmeny pomerov na strane otca, je v rozpore so zaužívanou a ustálenou súdnou praxou všeobecných súdov a spôsobuje pre otca stav právnej neistoty. V početných rozhodnutiach všeobecných súdov bolo skonštatované, že priznanie invalidity je potrebné považovať za zmenu pomerov na strane povinného rodiča, keďže ide o zníženú schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť a dosahovať príjmy. Dovolateľ rovnako poukázal aj na ustálenú súdnu prax týkajúcu sa rozhodovania súdov o tvorbe úspor, ktorá je možná len vtedy, ak to odôvodňujú majetkové a zárobkové pomery povinného rodiča. V zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP má otec maloletej za to, že je potrebné, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v záujme zjednocovania judikatúry záväzným spôsobom vyriešil právne otázky, od ktorých závisí správne rozhodnutie o prejednávanej veci. Na základe uvedeného dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie v zmysle § 449 ods. 2 a § 450 CSP, resp. aby napadnutý rozsudok v zmysle § 449 ods. 3 CSP zmenil tak, že vyhovie návrhu otca na zníženie výživného v celom rozsahu.

3. Matka maloletej vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že prvostupňový aj odvolací súd správne vyhodnotil právny a skutkový stav a náležite ho odôvodnil. Súd sa dostatočne vysporiadali so všetkými vznesenými námietkami, rozhodli v súlade s ustálenou súdnou praxou, s poukazom na judikatúru a ich rozhodnutia sú vecne a právne správne. Vzhľadom na uvedené navrhla dovolaciemu súdu, aby dovolanie otca maloletej odmietol a priznal matke maloletej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, netrestný odbor, vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že má za to, že v predmetnom konaní boli vykonané všetky dôkazné prostriedky v potrebnom rozsahu, účastníci konania mali možnosť v konaní uplatňovať svoje návrhy a dôkazné prostriedky, čím došlo k naplneniu princípu právnej istoty. Súčasne konanie ako celok vykazuje znaky spravodlivého rozhodnutia smerujúceho v prospech maloletého dieťaťa. So skutočnosťami namietanými otcom v podanom dovolaní sa podrobne vysporiadali tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd. Žiadna s otcom maloletej v dovolaní uvádzaných skutočností nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. S poukazom na uvedené navrhla dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 CSP] po preskúmaní procesných podmienok prípustnosti dovolania dospel k záveru, že dovolanie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň aj dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, ktorá vymedzuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia a ktorú je potrebné vzhľadom na narušenie princípu právnej istoty strán, o ktorých veci sa už právoplatne rozhodlo, vykladať reštriktívne (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 59/2017, sp. zn. 5 Cdo 145/2016, sp. zn. 8 Cdo 107/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 144/2017, sp. zn. 1 Cdo 137/2016 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

9. Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). V zmysle § 420 písm. f) CSP je relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý mári možnosť jej aktívnej účasti na konaní (napr. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Pre procesnú stranu z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 52/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (napr. 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017).

12. Po preskúmaní veci dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľom namietané jednostranné hodnotenie dôkazov súdmi nižšej inštancie v jeho neprospech pri rozhodovaní o návrhu na zníženie výživného nie je spôsobilé založiť prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie a ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Naopak, podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

13. V súvislosti s požiadavkami kladenými na odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska princípov spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o ich úplnosť, zrozumiteľnosť a presvedčivosť sa však dovolací súd v časti odôvodnenia dôvodov vedúcich súdy nižšej inštancie k zamietnutiu návrhu otca na zníženie výživného v rozsahu sumy výživného určenej na tvorbu úspor, stotožnil s argumentáciou dovolateľa, podľa ktorého je neprijateľné do odôvodnenia rozsudku poňať a vziať za svoje vyjadrenie toho istého účastníka („prácu môže nechať“) z iného konania spred niekoľkých rokov, ktoré nemá s pojednávanou vecou priamu súvislosť, je vytrhnuté z kontextu a účelovo prekrútené. Išlo o vyjadrenie otca k otázke zverenia maloletej do osobnej starostlivosti, kedy matka uviedla, že ona je s maloletou dcérou na materskej dovolenke a osobne sa o ňu stará, pričom otec na toto tvrdenie reagoval, že v záujme zverenia maloletej do jeho starostlivosti je ochotný zanechať aj súčasné zamestnanie, aby sa mohol o maloletú aj on osobne starať.

14. Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu. Jej účelom je medziiným zabezpečiť transparentnosť, legitimitu a kontrolovateľnosť súdneho rozhodovania. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. To však bez ďalšieho neznamená, že nedostatočné (nepreskúmateľné) odôvodnenie rozhodnutia predstavuje dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho.

15. Podstaty a zmyslu stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015, R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

16. Preskúmaním veci dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v časti odôvodnenia dôvodov vedúcich k zamietnutiu návrhu otca na zníženie výživného v rozsahu sumy výživného určenej na tvorbu úspor nezodpovedá kritériám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 393 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP. Podmienkou rozhodnutia v zmysle § 63 ods. 3 zákona o rodine je kvalifikované zistenie majetkových pomerov povinného rodiča. Ide o výnimku zo zásady spotrebného charakteru výživného. Súd preskúmava majetkovú situáciu povinného komplexne zo všetkých zákonných hľadísk a ak dospeje k záveru, že tieto majetkové pomery sú také, že okrem zabezpečenia všetkých bežných potrieb dieťaťa v rozsahu, ktorým sa podieľa na životnej úrovni rodičov, majetková situácia umožňuje aj tvorbu úspor, určí výšku výživného s prihliadnutím aj na tento záver. Z ustanovenia § 63 ods. 3 zákona o rodine možno vyvodit', že by malo ísť o majetkové pomery prevyšujúce priemer. Ustálenie majetkových pomerov otca, ktoré by dovoľovali pri určení výživného uviesť sumu výživného, ktorá je určená na tvorbu úspor na základe vyjadrenia otca maloletej („prácu môže nechať“) z iného konania spred niekoľkých rokov nepokladal dovolací súd za jasne, právne korektne a zrozumiteľne odôvodnené. Podľa dovolacieho súdu je preto konanie postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

17. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky neostalo iné, než napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a keďže nápravu nebolo možné dosiahnuť iba zrušením jeho rozhodnutia, zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie, a to v rozsahu sumy výživného určenej na tvorbu úspor a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 2 v spojení s § 450 CSP).

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a dovolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

19. So zreteľom na dôvodne namietanú vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd v súlade s jeho rozhodovacou praxou nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) CSP).

20. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.